

קבד א ב ג מ"י פ"ח
מהלכות
ואצוה הלכה ט י ועין
גמ"מ סמג עש"ן עד
טוש"ע ח"מ ס' סה סעף
י:

קבד ד מ"י שם הלכה יא
סמג שם וטוש"ע
שם סעף יח וטוש"ע
אה"ע ס' ק' סעף ב:

רבינו הגנאל

ופריקין מתני' דדייקת
מינה הא אמר תנו נותנין
במתנת שכיב מרע שאפי'
נתנם לאחר אי הדר
ביה בר מיהדר הוא
ולכא פסידא כלל: ברייתא
יהב ליה שטרא והדר
כתביה לאניש אחרינא
הוא דחיישין דלמא
כתביה להאי מעיקרא ולא
יהב ליה שטרא והדר
כתיב לאניש אחרינא
יהב ליה שטרא והשתא
כתיב לאניש אחרינא
ז"ל מני"ל לפרושי הכי דלמא ה"פ
קמא ומשום הכי מודה
ליה לפיכך תני לא יחזיר
ואתקף עלה רב זביד הוא
מתניא נמי דהיקאות
קתיי אלא הא הוא בשכיב
מרע ולא קשיא מתני'
ברידה דבר מיהדר הוא
ברייא (באבוה) (בבריה)
וכי ופשוטה היא. ת"ד
מצא שובר בזמן שהאשה
מודה לבעל וניחשה
דלמא כתבה בניסן ולא
נתנה לו השטר עד תשרי
ובנתה לכתובה בני וביני
ומפיק לשובר דכתב בניסן
ומכטיל לה לכתובה:

בריייתא בבריא דלמא כתבה להאי ולא יתביה ליה. היינו ללא
כאזי דלדידיה אמאי לא נהדר כיון שהוא רוצה
דעדין בחתומיו זכין לו היכא דמטא שטרא לדיה ואזי יתכן
כדרכו זכין דבסמוך: **והא** אידי ואידי דייתיקאות קתני. וא"ת
ולפרוך נמי והא מתנות קתני ואור"ת
דמייירי מתני' שפירש שנתן לו גוף
ופירי מהיום אם לא יחזור עד לאחר
מיתה דמלי הדר ציה ורש"י דחק לפרש
דגזי מתנות אפי' אם אמר תנו אין
נותנין וה"פ דמתניתין שאני אומר
כמתני' היו ונמלך עליהם שלא יתנו
ויהיב לאניש אחרינא ועמה רוצה
לחזור צו מן השני ולימנה לראשון
לפיכך אפילו אם אמר תנו אין
נותנין אבל דיימקי אם אמר תנו
נותנין דאפילו נמלך ונתן לאחר יכול
לחזור וקשה לפירושו דא"כ פירוש
דנמלך דמתני' יהיה צשני עניינים ותו
לעיל גזי גט דייקא הא אמר תנו
נותנין אפילו לזמן מרובה לפרש"י
ז"ל מני"ל לפרושי הכי דלמא ה"פ
משום דנמלך איכא למיחש שמה לא
יתן הגט עדיין ולכן אפילו אם אמר
תנו אין נותנין אלא לשון ונמלך
משמע שעתה אינו רוצה כדפרישית
לעיל (י"ט. ד"ה ה'): **ובתרא** אבוה
כתבה איהו לאניש אחרינא. מימנה
אמאי לא אמרינן נמי שנתנה האב
תמלה במתנת שכיב מרע ואח"כ האב
עצמו כתבה להאי ולא יהבה ליה ומת
האב ונתקיימה המתנה לראשון והבן
רוצה שתהיה לשני: **מצא** שובר
בו' וליחוש דלמא כתב ליתן בניסן
בו'. וא"ת לפרוך על מתני' דגט
פשוט (ב"ב דף קסו.) דכותבין שובר
לאשה וכ"ת לא חיישין אלא היכא
שנפל ואמרת הא פריך לעיל (ב): גזי
כותבין שטר לזוה אע"ג דליכא
ריעותא וי"ל דמזי לדחוי צשטרי
הקנאה אבל הכא אי צשטרי הקנאה
מייירי כי אין האשה מודה נמי יחזיר
לבעל דאין אשה מודה משמע אפילו
אינה אומרת שהוא מזויף אלא אומרת
שכתבה ליתן ולא נתנה ואומרת עתה
אל תתנו לפי שנמלכה דומיא דמנא
שוכנין דמתניתין דלא יחזיר שאני
אומר כמתני' היו ונמלך בו':
ש"מ

הא צריא. שהיה שטר מתנת צריא דלא כתיב ציה כדקליר ורמי
בערסיה (א) קדין שכותבין צשטרי מתנות שכיב מרע ט': **דבר**
מהדר הוא. שיכול לחזור במתנתו אם כתב שני שטרות השני
זוכה שהי חזר צו מראשון: אי **במתנת צריא יהבה ניהליה**. לההוא
צמרא: לים ליה פסידא. צהאי שטרא
דמהדר ליה להאי: צצריא. כגון
שהיה השטר זה הנמלך מתנת צריא
שהוא זוכה לשטר המאוחר לו שאינו
יכול לחזור במתנתו: דאי **יהבה**
לאניש אחרינא לים ליה פסידא.
צשטרא דכתבת השתא דמאן דקדיס
שטריה זכה: ציה. שעדיין הוא קיים
ואמר תנו לזה: הא **צצריא**. שמת
מחלו וזה צנו אומר החזירו: **דבר**
מהדר הוא. ממתנה זו אם חזר צו
לאחר שילאו שני שטרות צצ"ל יוכה
האחרון: א"ג **יהבה**. שצו לאניש
אחרינא במתנת צריא: לים ליה
פסידא. לההוא צמרא צהאי שטרא
דמהדר ליה להאי: **כתבה** איהו.
הבן: דהוא קדיס. שהיא שטרו קודם
דכיון דמת אצו מחלו זכה משנתנה
לו: **ונפלוג צצריא**. לחלוק עמו
צקנויטל זו: **קמא** זכה. מאחר שני
השטרות ילאו משמך הקודם וזה
שמתנת צריא הם. והשתא דלוקימנא
טעמא דלא יחזיר משום דלמא כתבה
להאי ואמלך ולא יהבה ליה והדר
כתבה לאניש אחרינא ליכא למרמי
אמתנות ולא תידוק מתני' גזי מתנות
הא אמר תנו נותנין דכי נמי אמר
תנו שייך למימר טעמא דלא יחזיר
משום שאני אומר כמתני' היו ונמלך
עליהן שלא לתנן והדר כתבה לאניש
אחרינא וגזי דייתיקאות ע"כ אם
אמר תנו נותנין אם הוא קיים דהא
תלה מנא דידן טעמא משום שאני
אומר נמלך עליהן שלא לתנן ואי
נמי הכי הוה דנמלך השתא אם
אמר תנו נותנין דליכא למיחש למידי
וה"ק מנא דיימקי או ממתנה לא
יחזיר שאני אומר בו' והיכא דאמר
תנו [אין] שייך למימר לא יחזיר משום
טעמא דשאני אומר כגון מתנת
צריא או צשכיב מרע ומת צצריא
קאמר תנו שמעי' ממתני' דלא יחזיר
ולא דייקין האמר תנו נותנין והיכא
דלא שייך למימר שאני אומר כגון
צשכיב מרע שלא מת מחלו דייקין
האמר תנו דצטל שאני אומר הלכך
נותנין: **מנא** שובר. שכתבה אשה
לבעלה התקבלתי כתובתי ועודה
מתניו: ולא **נפסה** עד פשרי. והוא
לא פרע עד תשרי: ואזלה. איהי
צעודה תחמי צין ניסן לתשרי:
וצנפסה **לכפוסה**. לאחר: צטובס
הנאה. כלומר צוול לפי שנתן מעותיו
צספק שאס תמות היא יירשנה צעלה
ויפסיד מי שלקחה ואס ימות צעלה
או יגרשנה יהיה לוקח צמקומה
ויגבה כתובתה וצוול לא היה לבעלה
לפרוע לה הכתובה אלא ללוקח
ושובר שנכתב צשמה אינו כלום:
המיוחדת לכתובתה שלא קדין:
ש"מ

הא אמר תנו נותנין בשכיב מרע
דבר מהדר הוא דאמרינן מאי איכא למימר
דלמא כתבה מעיקרא להאי ואמלך ולא
יהבה ניהליה והדר כתבה לאניש אחרינא
ויהבה ניהליה השתא קא הדר ביה מההוא
דיהבה ניהליה אי במתנת בריא יהבה ליה
לית ליה פסידא דכי נפקא תרתי בתרייתא
זכי דהא הדר ביה מקמייתא אי במתנת
שכיב מרע נמי יהבה ניהליה לית בה
פסידא דבתרייתא זכי דקא הדר ביה
מקמייתא כ"י קתני בבריייתא אע"פ ששניהם
מודים לא יחזיר לא לזה ולא לזה בבריא
דלאו בר מהדר הוא דאמרינן דלמא כתבה
להאי מעיקרא ואמלך ולא יהבה ליה והדר
כתבה לאניש אחרינא ויהבה ליה השתא
קא הדר ביה מההוא דיהבה ליה וסבר
מהדר לא מצינא הדרנא בי אימר להו
דאנא להאי יתבתא וניהדרו ניהליה כתבא
כי היכי דכי מפיק האי כתבא דקדיס זכה
ביה הוא אלא אמרינן ליה אגון האי כתבא
לא יהבינן ליה להאי דלמא מכתב כתבת
מיהב לא יהבת ניהליה ויהבתה לאניש
אחרינא וקא הדרת ביה אי לא יהבתה
לאניש אחרינא וקא בעית דתתבה להאי
כתיב ליה השתא כתבא אחרינא ויהביה
ניהליה דאי יהבת לאניש אחרינא לית בה
פסידא דקדיס זכי מתקף לה רב זביד והא
אידי ואידי דייתיקאות קא תני אלא אמר
רב זביד הא הוא בשכיב מרע ולא קשיא
הא ביה והא בכריה מתניתין דקא אמר
תנו נותנין בדידיה דבר מהדר הוא דאמרינן
א"ג יהבה לאניש אחרינא לית בה פסידא
דקמא ובתרא בתרא זכי דהא הדר ביה
מקמא כי קא תני בבריייתא אע"פ ששניהם
מודים לא יחזיר לא לזה ולא לזה בכריה
דאמרינן דלמא כתב אבוה להאי ואמלך ולא
יהביה ניהליה ובתרא אבוה כתב איהו לאניש
אחרינא ויהבה ליה והשתא קא הדר ביה
מההוא סבר מהדר לא מצינא
הדרנא בי אימר להו דאבא יהבה ליה
ונתבו ליה כתביה (ב) וניזיל
ונפיק מיניה דהוא זכי ונפלוג בהדיה
הלכך אמרינן ליה אגון האי כתבא
לא יהבינן ליה להאי דלמא מכתב כתביה
אבוה מיהב לא יהבה ליה ויהבתיה
את לאניש אחרינא וקא הדרת ביה אלא
אי קושטא קא אמרת דיהב ליה אבוך זיל
את השתא כתיב ליה שטרא אחרינא דאי
נמי לא יהבה ליה אבוה וכתבתיה את
לאניש אחרינא לית בה פסידא דקמא
ובתרא קמא זכי: ת"ר ימצא שובר בזמן
שהאשה מודה לבעל אין האשה מודה
לא לזה ולא לזה בזה בזמן שהאשה
מודה לבעל וליחוש דלמא כתבה ליתן
בניסן ולא נתנה עד תשרי ומפיק
ליה לשובר דכתיב בניסן ואתא למטרף
לקוחות שלא כדן אמר רבא
ש"מ

(א) ס"א ולחול ולפוק מיניה
דהאי וכן הוא ברא"ש.
רש"י ט' (ב"ב קנ"ג).
הגהות הב"ה
(א) רש"י ד"ה הא
צצריא וכו' בערסיה כדרך
שכתבין:

ומפיק לשובר. שכתב בניסן ויקדוס לשטרו של לוקח וחזיק הבעל צקרקע